

bethdeligt, hvilket jo ogsaa kunde være et Motiv for Staten til at gaae ind paa en Tilbagebetaling; men for Møllerne er det altid Noget, og det forekommer mig, at en saadan Fremgangsmaade vilde for den lovgivende Magt have en vis Betydning, fordi det synes, at man, først naar en saadan Tilbagebetaling havde fundet Sted, kunde slaae sig til No i Erkjendelse af, at man havde gjort, hvad der maatte gjøres, og at det da ikke kunde nytte at komme med Klager, over det Skete. Der er næppe nogen anden Borgerklasse, over hvilken de Foranstaltninger, der ere trufne i det Almenes Interesse, ere gaaede saa overordentlig meget ud som netop Møllerne. Jeg badler paa ingen Maade denne Foranstaltning med Hensyn til Møllerne, saa lidet som jeg badler de øvrige Foranstaltninger, der paa Grund af Friheden ere trufne, og som ere gaaede ud over andre Borgerklasser, men jeg siger: Der er næppe nogen enkelt Klasse, der er ramt saa tungt af disse Foranstaltninger i det Heles Interesse, som denne enkelte, og derfor er der en Opfordring til at komme denne Klasse imøde, naar det kan skee, uden at man ellers træder noget Princip for nær, og jeg kan ikke troe, at der skulde være den ringeste praktiske Vanskelighed derved. Altsaa er dette Punkt, efter min Betragtning, tilstrækkeligt for mig til at motivere min Stemmegivning i denne Sag, idet jeg nemlig vil stemme for det Endringsforslag, der gaaer ud paa, at Andragendet skal henvises til Ministeriet. Det er muligt, at andre ærede Medlemmer saavel som Ministeren desuden vilde have andre Punkter at støtte sig til, men for mig er der, som sagt, i dette ene Punkt et tilstrækkeligt Holdpunkt for mit Votum, og jeg vilde ønske, at andre ærede Medlemmer vilde stemme med mig i denne Sag.

Indenrigsministeren: Jeg skal for mit Vedkommende slutte mig til Udvalgets Fleertals Indstilling, thi jeg indseer ikke, med hvilken Nytte Thinget skulde vedtage at henvise dette Andragende til Indenrigsministeriet, navn-

lig naar man, hvad jeg isøvrigt i Realiteten maa ansee for rigtig, afholder sig fra at give det nogen udtryffeligt anbefaling, og det vilde altsaa kun være det Samme, som paany at henstille det selvsamme Andragende, der tidligere har foreligget Indenrigsministeriet, til dets Overveielse. Jeg troer imidlertid, at jeg for mit Vedkommende ikke vil kunne komme til at give noget andet Svar end det, der er givet af min Forgænger, og i ethvert Tilfælde er jeg overbevist om, at jeg ikke ved dette almindelige Andragende kan finde Anledning til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) antydede, at opfordre de enkelte Mølleieere, der særlig maatte troe ved den paagjældende Foranstaltning at have lidt Tab, som kunde godtgjøres, til at indkomme med dokumenterede Opgjørelser af saadanne Tab, under Forudsætning af, at Ministeriet derefter skulde finde sig foranlediget til at gjøre særlig Indstilling til Rigsdagen desangaaende. Dersom dette Andragende med nogen Nytte skulde henvises til Ministeriet, vilde det i alt Fald være i højeste Grad ønskeligt, at Thinget vilde gjøre Henviisningen paa en saadan Maade, at det med det Samme udtalte sin Anstuelse af Sagen; thi det vilde da selvfølgelig være Ministeriets Pligt paany at tage under Overveielse, om der maatte være Anledning til at fremkomme med Lovforslag i denne Retning.

S. Pedersen: Idet jeg ganske skal tiltræde, hvad der er udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgfreds (Liebe), skal jeg kun gjøre et Par Bemærkninger overfor den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning). Jeg skal fuldtvel give ham Ret i, at Mølleieerne fra Begyndelsen af ikke ere gaaede den rette Vej, idet de have troet igjennem Domstolene at kunne tiltrænge sig Erstatning, istedetfor først at gaae til Rigsdagen og faae Sagen behandlet fra Billighedens Synspunkt, men deraf følger ikke, at dette skulde være en Grund til ganske at afvise deres Andragende, naar man isøvrigt